

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoE/90/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5408201531
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5408201531.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova, proti povinnému: L. T., nar. XX.X.XXXX, bytom J. W., J. F. XXXX/X, o vymoženie 418,24 eur s príslušenstvom, ktorá exekúcia je vedená Exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom X., Z. XX, pod sp.zn. EX 2204/08, na základe odvolania oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8Er/104/2008-28 zo dňa 5.2.2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výrokoch o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie **p o t v r d z u j e .**

N e d o t ý k a s a výroku o účinkoch oznámenia vstupu vedľajšieho účastníka.

Návrh oprávneného na prerušenie konania a na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením podľa § 57 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 53 Občianskeho zákonníka a § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní exekúciu zastavil. Vychádzal zo spotrebiteľského charakteru posudzovaného právneho vzťahu (založeného zmluvou o úvere zo dňa 20.6.2007), nadväzne vyhodnotil rozhodcovskú doložku, na podklade ktorej rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok za neprijateľnú a teda neplatnú (§ 53 Obč. zák.). Rozhodcovská doložka nebola dojednaná individuálne, ale splyva s ostatnými (výlučne oprávneným) vopred predformulovanými zmluvnými podmienkami. Okresný súd zdôraznil, že spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť takéto zmluvné dojednanie; mohol zmluvu ako celok buď prijať, alebo odmietnuť. Z tohto pohľadu nie je rozdiel medzi výhradnou a alternatívnou (ako v súdnej) veci rozhodcovskou doložkou, nakoľko pri začatí rozhodcovského konania na návrh oprávneného je spotrebiteľ nútený sa v konečnom dôsledku rovnako podrobiť arbitráži. Poukázal tiež na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého bola spotrebiteľom poskytovaná ochrana aj v súvislosti so zmluvami uzavretými pred 1.1.2008.

Samostatným výrokom prvostupňový súd vyslovil, že doručením písomného oznámenia organizácie OMBUDSPOT, Združenie na ochranu práv spotrebiteľov o vstupe do predmetného exekučného konania, nenastali účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu.

O trovách konania rozhodol tak, že procesne úspešnému povinnému ich náhradu nepriznal, nakoľko tento si predmetný nárok neuplatnil. Zároveň uložil oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy konania v sume 3,98 eur.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, alternatívne prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm.

c) O.s.p. a predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie. V rozsiahlom odvolaní oprávnený vymedzil okruh základných odvolacích dôvodov nasledovne:

1. rozhodovanie súdu nad rámec zverenej právomoci - podľa odvolateľa všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu vo veci s tým, že výsledkom takého rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Všeobecný súd je limitovaný ustanovením § 40 až 43 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré zároveň negatívnym spôsobom vymedzuje jeho právomoc. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Interpretácia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je priamo v rozpore s ústavným právom žalobcu na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces, ako aj v rozpore so zásadou legality princíпов ochrany na legitímne očakávanie a princíпов právnej istoty. Oprávnený poukazuje na problém plynutia času a to v tej súvislosti, že ak ustanovenie § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní pri stanovení lehoty, v ktorej účastník konania môže podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sleduje účel - zabezpečiť právnu istotu v tom smere, aby sa po uplynutí tejto lehoty nezasahovalo do nadobudnutých práv a uložených povinností rozhodnutiami rozhodcovských súdov - potom je neopodstatnené, aby exekučný súd mohol kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov založených týmto rozsudkom. Zákonodarca priznal všeobecným súdom právomoc posudzovať zákonnosť rozhodnutí rozhodcovských súdov iba v rámci konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Všeobecný súd nebol povinný zaoberať sa skúmaním, či príslušné deklaratórne rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s platnými predpismi. Povinnému nič nebránilo využiť možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ takto nepostupoval, nie je možné za súčasného právneho stavu zvrátiť predmetné rozhodnutie rozhodcovského súdu v konaní pred exekučným súdom. Exekučný súd musí s rozsudkom rozhodcovského súdu nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, inak by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť exekučného titulu. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu.

2. chýbajúci návrh na začatie konania - túto vadu odvolateľ vidí v tom, že § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní explicitne upravuje konanie bez návrhu v prípade zistenia nedostatku v rozhodcovskom konaní a nie v rozsudku rozhodcovského súdu.

3. odňatie možnosti konať pred súdom spočívajúce vo výrazne nevýhodnom postavení oprávneného v exekučnom konaní, pričom z okolností daného prípadu nemožno podľa oprávneného vyšpecifikovať skutočnosti, ktoré mohli objektívne a rozumne ospravedlniť odlišné zaobchádzanie. Svojím postupom exekučný súd vylúčil oprávneného z možnosti zhmotnenia akejkoľvek majetkovej hodnoty, ktorá mu právom patrí. Podľa odvolateľa zo zásady rovnosti procesných strán vyplýva aj rovnocenná možnosť vznášať námietky proti argumentom druhého. V tejto súvislosti namieta, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu.

4. nedostatočne zistený skutkový stav pre nevykonanie náležitého dokazovania - príkladmo oprávnený uvádza konštatovanie súdu o značnej nevýhodnosti rozhodcovského konania pre spotrebiteľa, ku ktorému záveru exekučný súd nevykonal žiadne dokazovanie.

5. nesprávne právne posúdenie veci - v tejto súvislosti nesúhlasí s posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľskej, s hodnotením (ne)primeranosti úrokov z omeškania, poplatku za poskytnutie úveru a za zasielanie upomienok, (ne)platnosti alternatívnej rozhodcovskej doložky.

V súvislosti so spornou alternatívnou doložkou oprávnený poukazuje na nesprávny jazykový preklad textu smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v časti „vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou“. Argumentujúc potrebou odstránenia právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky predložil procesný návrh na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ podľa článku 267 zmluvy o fungovaní EÚ a to v prvom rade, či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov ?. V prípade zápornej odpovede Súdného dvora na prvú otázku navrhuje

formuláciu druhej otázky tak, či je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a) pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu ?. Tretiu prejudiciálnu otázku oprávnený navrhol v znení, či je v súlade s č.l. 17 a č.l. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13 EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi ?.

Povinný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. (z tohto titulu nedotknutým ponechal samostatný, odvolaním nenapadnutý výrok o účinkoch oznámenia vstupu vedľajšieho účastníka do exekučného konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne.

Primárne je potrebné konštatovať, že okresný súd dospel v odôvodnení svojho rozsudku k záverom, ktoré sú vo všeobecnej rovine opodstatnené a vecne správne - spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ochrana spotrebiteľa aj v období pred 1.1.2008, neplatnosť rozhodcovskej doložky daná jej neprijateľnosťou ako zmluvnej podmienky - ktoré si odvolací súd osvojil a v konkrétnostiach na ne odkazuje. Nadväzne však nie úplne do dôsledkov vyvodil konzekvencie z opísaných úsudkov vyplývajúce. S ohľadom na

- závery aplikačnej praxe slovenských súdov, v zmysle ktorých nie je možné odôvodnenie prvostupňového a odvolacieho súdu posudzovať izolovane, nakoľko prvostupňové a odvolacie konanie tvoria celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08),
- rozhodovaciú činnosť Súdneho dvora EÚ (C-397-11 Jór?s) ukladajúcu explicitne odvolaciemu súdu povinnosť posúdiť nekalú povahu zmluvných podmienok (za splnenia podmienky skutočností jasne vyplývajúcich z dôkazov predložených na prvom stupni),
- vecnú správnosť samotného rozhodnutia,
- nie zásadnú mieru potreby doplnenia záverov okresného súdu (nedosahujúcu intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom, bližšie NS SR sp. zn. 4 Cdo 428/2012)

odvolací súd dopĺňa, že v dôsledku neplatnej rozhodcovskej doložky nebolo možné konštituovať právomoc rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok bol preto vydaný bez toho, aby ho vydal orgán disponujúci právomocou rozhodovať, preto ide o právny akt nulitný, t.j. nespôsobilý byť exekučným titulom. Nadväzne sú odvolacie námietky oprávneného týkajúce sa vecného posúdenia samotnej úverovej zmluvy (primeranosť úrokov, poplatkov) bezpredmetné.

Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím dôvodom krajský súd uvádza, že sú založené na ignorácii aktuálnej rozhodovacej činnosti súvisiacej s aplikáciou spotrebiteľského práva, ktoré tvorí súčasť nášho právneho poriadku na základe pozitívneho záväzku Slovenskej republiky prispievať k vyššiemu životnému štandardu spotrebiteľov. Právne normy z oblasti spotrebiteľského práva je potrebné vykladať tak, aby boli naplnené ciele a zmysel ochrany spotrebiteľa ako spoločenskej hodnoty postavenej na roveň hodnôt verejného poriadku. Ochrana poskytovaná exekučným súdom v exekučnom konaní vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienke je o presadení noriem vyššej právnej sily a záväzku štátu prijať všetky kroky nevyhnutné na to, aby nekalá podmienka spotrebiteľa nezaväzovala. Arbitráž predstavuje inštitút typický pre dva rovné subjekty, najčastejšie podnikateľov, ktorí uprednostnia arbitráž pred všeobecným súdom. Z tohto hľadiska je vhodné považovať spotrebiteľské (resp. aj pracovnoprávne) veci za objektívne a subjektívne nearbitrabilné. Exekučná súdna kontrola v tejto

súvislosti nie je o podporovaní nečinnosti spotrebiteľov ale o zamedzení nekalosti dodávateľov. Existuje totiž nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky.

V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či rozhodcovské konania sa týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania namietat' nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a domáhať sa žalobou na príslušnom súde zrušenia rozhodcovského súdu, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“). Nevyužitie postupu podľa dotknutých ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013).

Pokiaľ je dojednanie o rozhodcovskej doložke zaradené do všeobecných obchodných podmienok (všeobecné podmienky poskytnutia úveru), ktoré sú obsahovo neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, je zjavné, že rozhodcovská doložka nebola dojednaná individuálne. Spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy nemohol ovplyvniť jej obsah, ktorý bol dopredu daný; mohol ju iba buď prijať ako celok alebo ako celok odmietnuť. Zároveň podanie žaloby veriteľom/oprávneným na rozhodcovskom súde malo za následok, že v tej istej veci sa druhá strana už nemohla obrátiť na všeobecný súd, ani nijako zabrániť uskutočneniu rozhodcovského konania. Uvedené vo svojich dôsledkoch núti spotrebiteľa, aby spory vzniknuté vo vzťahu s dodávateľom boli definitívne (vy)riešené výlučne v rozhodcovskom konaní, čo osobitne platí v prípadoch, keď sa s nárokom na rozhodcovský súd obráti dodávateľ, a tých je absolútna väčšina. Z pohľadu spotrebiteľa je rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred formulárovými zmluvami.

Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní teda dáva exekučnému súdu oprávnenie preskúmať rozhodcovský rozsudok tak, ako by materiálne právoplatný nebol a z hľadiska ustanovenia § 159 O.s.p. nie je ním viazaný. Pri riešení otázky (tiež NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011), či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je nie len oprávnený, ale povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je daná existencia relevantnej okolnosti so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Takýto postup exekučného súdu nie je posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeruje k zrušeniu rozhodnutia, exekučný súd si ani neosvojil postavenie odvolacieho súdu, iba skúma, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medzi iným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou pre daný spor.

Oprávnenie exekučného súdu skúmať rozhodcovskú doložku v tom smere, či nenapĺňa charakteristiku neprímeranej podmienky spotrebiteľskej zmluvy, vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-40/08. Obdobne, judikatúra týkajúca sa priamo právnej úpravy v SR - prípad C-76/10, rozhodnutie zo dňa 16.11.2010, potvrdzuje nielen oprávnenie, ale aj povinnosť exekučného súdu vykonať tiež vecný prieskum rozhodcovského rozsudku práve tým, že posúdi charakter jednotlivých podmienok spotrebiteľskej zmluvy s cieľom, aby spotrebiteľ nebol viazaný takouto neprijateľnou podmienkou. Svoj názor o neprímeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky odvolací súd opiera podporne aj o stanovisko Súdneho dvora EÚ vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009 (Pannon GSM), odsek 40, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/ES), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska Súdneho dvora EÚ spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky nekalosti už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd v obvode ktorého má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V predmetnom prípade navyše ide o súd rozhodcovský.

Rovnako aktuálna vnútroštátna judikatúra priznáva oprávnenie exekučnému súdu skúmať (ne)príjateľnosť rozhodcovskej doložky (bližšie NS SR sp. zn. 6 MCdo 9/2012 z 13.1.2013).

Náležite okresný súd zdôraznil, že ochrana spotrebiteľovi bola poskytovaná aj v dotknutom období (pred 1.1.2008), a to jednak pomocou generálnej klauzuly - § 53 ods. 1 OZ, ako aj prostredníctvom typovej zmluvy podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Nie je preto podstatné, či predmetná zmluva bola oprávneným, resp. jeho právnym predchodcom, označovaná ako zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka, rozhodujúcim je, že sa svojim charakterom jednalo o spotrebiteľskú zmluvu, z čoho vyplýva ochrana povinnej v celej škále spotrebiteľsko-právnej ochrany.

Ani námietka odvolateľa o diskriminačnom prístupe súdu, o odlišnom zaobchádzaní s ním a povinným, prípadne o porušení princípu rovnosti zbraní súdom, nie je opodstatnená. Pokiaľ k porušeniu princípu rovnosti zbraní exekučným súdom malo dôjsť tým, že oprávneného nevypočul a neumožnil mu tak prejavíť svoj názor, odvolací súd poznamenáva, že v konaní nebol vypočutý ani povinný. Pritom rozhodnutie exekučného súdu, ktorým v obdobných prípadoch totožného oprávneného zastavil exekúciu vedenú na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, na vydanie ktorého nemal rozhodcovský súd pre neplatnosť rozhodcovskej doložky právomoc, nepredstavuje „nóvum“ v judikačnej činnosti minimálne okresných súdov v obvode tunajšieho súdu. Oprávnenému zároveň zostala plne zachovaná zákonná možnosť namietať nesprávnosť záverov exekučného súdu ako súdu prvého stupňa a možnosť ich prieskumu súdom vyššej inštancie, čoho dôkazom je aktuálne odvolacie konanie.

Odvolací súd nepovažoval návrh oprávneného na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie a na súvisiace prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. za opodstatnený. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti úniového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej.

Prvá navrhovaná prejudiciálna otázka vychádza z hypotézy absolútneho zákazu rozhodovania sporov zo spotrebiteľských zmlúv rozhodcovskými súdmi, ktorá sa však na prejednávaný prípad nevzťahuje. Exekučný súd totiž nezaložil svoje rozhodnutie na takomto (odvolateľom účelovo podsúvanom) závere. Naopak, uviedol dôvody, pre ktoré neakceptoval rozhodcovskú doložku v konkrétnom znení a uzatvorenú za konkrétnych okolností. Vzhľadom na priamu nadväznosť druhej otázky na otázku prvú je aj druhá prejudiciálna otázka v prejednávanej veci irelevantná. V prípade tretej prejudiciálnej otázky oprávnený stavia do apriórneho vylučujúceho protikladu aplikáciu vnútroštátnych noriem (s odkazom na smernicu 93/13/EHS) oproti možnosti vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa, čo je len vyjadrením účelového pohľadu oprávneného.

Celkovo možno zhrnúť, že formulácia otázok predložená oprávneným je sugestívna a zavádzajúca, keď oprávnený opomína konkrétne okolnosti prípadu. Z daného titulu odvolací súd zamietol dotknutý procesný návrh oprávneného.

Odvolací súd na podporu záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v súdnej veci a tým tiež záveru o odopretí ochrany povinnému, ako spotrebiteľovi, konštatuje, že rozhodcovský súd vôbec neskúmal, či v danom prípade nejde o spotrebiteľský vzťah.

Aj v dôsledku toho uložil odporcovi/povinnému povinnosť (okrem iných položiek) zaplatiť navrhovateľovi oprávnenému aj úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne), ktorý jednoznačne nemožno považovať za súladný s dobrými mravmi (§ 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z.), resp. so zásadami poctivého obchodného styku.

Na základe konštatovaného odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v otázke zastavenia exekúcie ako vecne správne, keďže zodpovedá nielen výslovnej vnútroštátnej právnej úprave - Exekučný poriadok a zákon č. 244/2002 Z. z., ale v plnom rozsahu rešpektuje aj judikatúru Súdného dvora EÚ. Vecne správnymi sú i súvisiace (závislé od výroku výslovne napadnutého odvolaním) výroky o trovách exekučného konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - oprávnený nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s §

224 ods. 1 O.s.p. mu náhrada trov neprináleží. Naproti tomu povinný (a ani súdny exekútor) si predmetný procesný nárok neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.